

Respect pentru oameni și cărți

Copyright © 2019 VT MOROGAN

Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2019 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce
fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: redactia@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MOROGAN, VIORICA

Cercul de foc / VT Morogan. - București : Crime Scene Press, 2019

ISBN 978-606-8959-31-3

I. Morogan, Teodor

821.135.1

Coperta colecției: ALEXANDRA BARDAN

Redactor: ALEXANDRU ARION

Corectură: MANUELA ARION

Tehnoredactor: CORINA MIȚĂ

Bun de tipar: octombrie 2019

Tipărit în România

Carte apărută cu sprijinul *Fundației Premiile Flacăra*

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără
acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește
conform Legii dreptului de autor.

VT Morogan

Cercul de foc

CRIME
SCENE
PRESS
2019

Cerul se înroșise deasupra munților. Soarele rășărea. Legă caiacul și sări sprinten pe ponton. Răcoarea nopții stăruia, iar bluza de trening, udă de transpirație, i se lipea de trup. Nu era cazul s-o scoată. Putea să răcească. Mai bine se grăbea.

Cu pași mari, urcă panta până întâlnește poteca îngustă care ducea la cabana din bârne. Începu să alerge. După câteva minute închidea în urma lui ușa de la intrare. Se dezbracă de bluza de trening și o aruncă neglijent pe banchetă. Intră în încăperea vastă, care părea mai curând o cameră de zi dar care, fiind unica încăpere mai mare a locuinței, ținea loc și de dormitor, chiar și de bibliotecă. Se apropie de căminul din piatră gălbuie. Așează câteva lemne peste jarul care mocnea. Fără să aștepte, își scoase din mers pantalonii de trening și intră în baie.

O saună ar fi fost binevenită. Se mulțumi, totuși, cu un duș fierbinte. Se privi un timp în oglinda care acoperea ușa. Împlinise cincizeci de ani cu trei săp-tămâni în urmă, la începutul lunii mai, însă trupul înalt, athletic, fără urmă de grăsime, cu pielea albă, perfect întinsă peste mușchii frumos modelați, nu trăda o asemenea vârstă. Însă chipul da. Mai ales ochii. Întunecați, sfredelitori, ușor adânciți în orbite, ochi aroganți, șireți. Da. Ochii îi trădau vârsta. Și

barba, barba încăruntită pe alocuri. Dar nu gura cu buze groase, roșii. O gură lacomă, veșnic umedă.

Gura nu-i trăda vârsta.

Întoarse spatele oglinzii și intră în cabina de duș. Se lăsa pradă cu voluptate jetului de apă fierbinte. Otto Huber era informatician, însă nu unul oarecare. Era printre cei mai buni din lume, dacă nu chiar cel mai bun. Da. Era cel mai bun. Nu peste mult timp, algoritmul va fi complet. Și atunci, cea mai puternică inteligență a planetei se va naște. Și îl va recunoaște drept tată. Otto Huber va fi mai celebru decât Einstein. Iar copilul lui, super-geniul, titanul, va asculta de el. Cât despre omenire, Silicon Valley și toți ceilalți... va vedea atunci.

Opri apa fierbinte și porni jetul rece. Ce senzație năucitoare! Respirația i se opri o clipă, inima începu să-i bată puternic, se zbătea ca o sălbăticiune prinsă în laț. Apoi corpul i se relaxă brusc sub jetul ca de gheață. Închise robinetul, ieși din cabină și începu să se frece viguros cu prosopul aspru. Peste câteva ore, Gertrud Fisher, asociata lui, urma să-l aducă la institut pe Daniel Blake, directorul executiv al firmei de securitate cibernetică *Safe Hands*, care sosea cu trenul la Lugano, cocheta localitate elvețiană din apropiere. Gertrud urma să-l conducă la *Androlab*. După un *lunch* elegant, vor semna contractul. *Kid-3* va pleca la noul său stăpân. Simpatcă jucărie. Mititică, dar foarte puternică, mult mai puternică decât *Kid-1* și *Kid-2*. Și mult mai sofisticată. Un lot de douăsprezece bucăți. Costa o avere, însă Blake era dispus să cumpere, iar el avea să obțină banii necesari pentru copilul lor genial. Copilul lui! E drept că, fără ajutorul lui Reinhart, cel de-al doilea asociat al său, n-ar fi reușit să construiască rețeaua neuronală artificială și nici să

descifreze algoritmul bazic, dar el era părintele adevărat, unicul părinte al super-inteligentului copil. De el va asculta acesta. Până atunci, însă, avea nevoie de bani. Mulți bani. Institutul de cercetări cibernetice *Androlab*, al cărui acționar principal era, părea o gaură neagră. Noroc cu dispozitivele acelea electronice, jucării miciute, periculoase, pe care toți le doreau. Cel mai bine plăteau Emiratele Arabe, dar *Kid-3* merita un stăpân englez. Arabii și toți ceilalți se puteau mulțumi cu primele două versiuni.

Otto Huber ieși din baie cu o expresie de mulțumire întipărită pe chip. Privi pendula din apropierea ușii. Era ora șase și jumătate. Avea timp să bea cafeaua. La ora șapte începea lucrul în laboratorul personal de nanobiotică, aflat în clădirea situată la nici o sută de metri de cabana lui. Terenul de câteva zeci de hectare îi aparținea.

1.

Maja Svensson se uita pe fereastra elicopterului care se rotea deasupra insulei în căutarea unui loc potrivit de aterizare. Luna iulie începuse cu una dintre zilele acelea rare, glorios de frumoase, specifice scurtei și capricioasei veri scandinave. Marea lucea misterios sub cerul de un vioriu intens, iar insula scăldată în lumină vibra în nuanțele verzi-aurii ale vegetației nu demult trezite la viață.

Elicopterul începu să coboare. Pe țărmul de sud-est al insulei, în lungul unei fâșii înguste de nisip, câteva persoane se agitau, acoperind ceva cu o prelată de culoare închisă. Deasupra, pe marginea falezei înalte, un grup de oameni priveau cu interes forfota de pe plajă. Ajunseseră. Locul căutat se afla acolo.

Cu trei ore în urmă, Maja Svensson, inspector la poliția din Stockholm, Brigada Specială, fusese convocată urgent de poliția orașului Sundsvall, situat în nord-estul Suediei, la circa cinci sute de kilometri de capitală, chiar pe coasta Mării Baltice. Se întâmplase din nou. De data aceasta, în micuța și idilica insulă Alnö, aflată în imediata apropiere a orașului Sundsvall, legată de acesta printr-un pod lung de aproape doi kilometri. Insula fusese cumpărată de o fundație anonimă și declarată rezervație naturală. De câțiva ani, aici se desfășura un experiment. Ceva în genul unei societăți umane cu un stil de viață care să

nu afecteze negativ natura. Maja Svensson nu avuse timp să se informeze prea mult despre insulă sau locuitorii ei.

Elicopterul ateriză lângă o ambulanță și două mașini ale poliției, nu departe de grupul de curioși. Maja Svensson coborî cu pași nesiguri și se îndreptă spre cărarea care ducea la plajă. Zgomotul elicopterului o asurzise. Se simțea amețită. Se uită în trecut spre oamenii strănși pe faleză. Majoritatea erau tineri, chiar foarte tineri. Îmbrăcați destul de exotic, urmăreau tăcuți activitatea febrilă care se desfășura la doar câteva zeci de metri de ei, având o expresie de tristețe uluită întipărită pe chipurile adolescente. „Ecologiști”, își zise Maja, coborând panta abruptă.

– Bine că ai ajuns, o întâmpină cu glas profund, de bas, inspectorul Ben Mörner, un bărbat mic de statură și foarte slab, trecut de șaiszeci de ani, care urma să se pensioneze în câteva luni. Cei de la ambulanță începuseră să se impacienteze. Torbjörn nu e cu tine? a întrebat mirat.

– Ca de obicei, Torbjörn face plajă în perioada asta, răspunse pe un ton înțepat Maja Svensson și se apropie de targa acoperită cu o prelată bleumarin. Pot să mă uit?

Fără să aștepte răspunsul colegului din Sundsvall, dădu prelată la o parte. Tresări. Trupul gol zăcea lipsit de apărare sub privirile indiscrete. Era o tânără, un copil aproape. De fapt, toți fuseseră tineri. Chipul cu pomeți delicați dar proeminenți, tăietura piezișă a pleoapelor grele, gura cu buze cărnoase, ușor bosumflate, părul lung, drept și negru, culoarea de chihlimbar a trupului fragil, cu umeri firavi și sâni abia înmuguriți, totul trăda originea asiatică a fetei înecate, găsită în zorii zilei de un localnic ieșit la pescuit. Și semnul nelipsit, la locul lui, pe umăr. Un a rond, @,

semnul poștei electronice. De culoare roșie. Cea de-a noua persoană găsită în felul acesta: două în Islanda, câte una în Norvegia, Anglia, Danemarca și Spania, iar, cu aceasta, trei în Suedia. Șase băieți și trei fete. Toți purtând același semn pe umăr.

– Sunt sigură că la autopsie vor găsi în corp urme de „praf de maimuță”, drogul la modă, comentă cu glas scăzut Maja Svensson și, trăgând prelată la loc, se întoarce cu spatele la cadavru. Cine e? Locuia pe insulă?

– Tinerii de pe faleză nu o cunosc. Poate a sosit de curând. Trebuie să-i întrebăm pe toți locuitorii de aici. Cu experimentul ăsta, s-a umplut insula de străini! exclamă Ben Mörner. N-am nimic cu ei, dar sunt greu de identificat. Tu cine crezi că e?

– Nu știu. Poate fi orice. Chinezoaică, vietnameză, sau orice altceva. Oricum, e aproape un copil...

– Un copil frumos. Păcat de ea, spuse Ben Mörner și oftă. Cu toate că se spune că asiaticii arată mult mai tineri decât sunt în realitate. Cei dinainte ce erau?

– Un băiat și o fată. Suedezi. Crezi că Interpolul are dreptate? Să fie vorba de un joc care circulă pe internet? Ceva asemănător cu Balena Albastră?

– Foarte posibil! exclamă Mörner. Tinerii din ziua de azi trăiesc în lumea lor, o lume inexistentă, virtuală. O idioțenie de nedescris, dacă vrei să știi părerea mea. Oricum, rușii sunt sigur amestecați în porcăria asta! Vor să distrugă Suedia. Să ne omoare tinerii...

– Dar fata asta nu e suedeză, comentă mirată Maja Svensson.

– Dar cei dinainte? Chiar tu ai spus că erau suedezi.

– Au apărut cazuri similare și în alte țări și...

– Ai să vezi că am dreptate, o întrerupse iritat Mörner. Rușii sunt de vină. Țările estice nu sunt ca noi! Cât despre China...

– Cred că trebuie să plec, spuse Maja Svensson, deranjată de insistența absurdă a colegului din Sundsvall. Nu pot să rețin prea mult elicopterul. Costă o avere. Am văzut ce era de văzut. Ben, te rog să trimiți cât poți de repede raportul medicului legist.

– Îmi pare rău că te grăbești, mormăie inspectorul Mörner. Aveam mai multe de discutat dar, în fine, ai dreptate. E vorba despre bani din impozite, nu putem să-i risipim. Autopsia va fi însă făcută la Stockholm. La voi. Noi nu suntem chiar atât de importanți... de dotați... Adevărul e că medicii legiști sunt toți în concediu. Toată lumea face plajă, numai sârmanul Ben muncește, continuă să mormăie inspectorul.

– În curând te pensionezi, așa că nu te plânge. La revedere Ben! Ai grijă de tine, spuse Maja Svensson, strângându-i mâna osoasă, cu pielea aspră. Fug acum, mai adăugă și începu să urce cu pași grăbiți panta abruptă a falezei.

Ajunse cu respirația tăiată la elicopterul care începuse deja să bâzâie. De câteva luni se lenevise, trebuia să reia antrenamentele, se și îngrășase. Și copiii aceia prostuți care se jucau de-a moartea! Nouă tineri morți în nici trei săptămâni, iar Torbjörn Lindblom era în concediu. La fel ca Nils, șeful lor. Nils Holm. Maja se simțea deprimată. Se urcă în elicopterul zgometos care decolă aproape instantaneu. Ben Mörner îi făcea semne de rămas-bun de pe fâșia îngustă de nisip. Îi răspunse.

Marea era acum de un albastru intens, aproape indigo. Insula părea un smarald uriaș. Era frumos, însă ea se simțea tristă. Imaginea trupului delicat, adolescentin, al fetei de pe plajă o obseda. „Ce păcat! Copiii proști!” exclamă Maja Svensson în gând și oftă adânc.

2.

Magnus Lidhamare intră în camera lui de la etajul vilei și închide ușa fără zgomet. Deschise computerul. Se îndreptă apoi spre fereastră. Perdelele din mătase groasă abia lăsau să pătrundă în încăperea lumina roșiatică a apusului. Fusese o zi caldă. Prima zi din iulie. Era sâmbătă și se apropia miezul nopții. Casa era pustie. Tatăl, Joakim, participa la un dineu de afaceri în suburbia de lux a Stockholmului, Djursholm.

Clădirea veche, foarte spațioasă, de la începutul secolului trecut, minuțios restaurată, aparținea mamei lui, Birgit, și era singurul lucru care rămăsese din averea familiei Berström-Mörk, o familie aristocrată, înrudită cu conții Wacktmeister. Jan Wacktmeister fusese fondatorul primului partid populist din Suedia care propunea limitarea imigrației ca apoi, după dizolvarea partidului, să devină consilierul lui Jimmy Åkesson, liderul partidului de extremă dreaptă *Democrația Suediei*, partid bine reprezentat în parlamentul țării.

Cele două saloane de la parter, sufrageria și biblioteca, erau martorii gustului rafinat al doamnei Lidhamare. Mobile stil, covoare orientale rare, tablouri de epocă, tapiserii flamande și porțelanuri

scumpe. Dormitoarele se aflau la etaj, iar bucătăria la subsol.

Magnus rămase un timp nemișcat în fața ferestrei. Tuși ușor și trase la o parte perdelele de culoarea inului. Deschise larg fereastra. Un aer cald, îmbalsămat cu parfum de trandafiri, năvăli în încăperea. Se întoarse cu spatele și făcu câțiva pași. Îi plăcea camera lui – berjerile confortabile, tapițate cu mătase în dungii late, în tonuri de verde, covorul hamadan și masa din dreapta ferestrei, cu cele două computere. Îi plăcea și tabloul spaniolului Miró, un tablou de tinerețe reprezentând o coridă.

Magnus Lidhamare împlinise douăzeci și trei de ani. Era un tânăr cu aspect plăcut, șaten, cu ochi de un albastru intens, bine făcut. Se antrena de două ori pe săptămână și era student la facultatea de informatică din Stockholm. După absolvirea liceului exclusivist Lundberg, unde se împrietenise cu Ragnar Lind – mult timp cel mai bun prieten al său –, lucrase la îndemnul tatălui un an ca steward, pe un vas de croazieră. Era pasionat de computere. Petrecea ore în șir în fața ecranului. Îl distra să se strecoare în computerele vecinilor și prietenilor și făcea aceasta cu ușurință, știa totul despre ei. Comunica pe Facebook cu multă lume și îl fascinau *hackerii*, ale căror „afaceri” cibernetice îndrăznețe erau pomenite mai tot timpul în presă. Ar fi dorit să fie și el un *hacker* bun, încercase să devină unul și, lăsând modestia la o parte, reușise câte ceva. Iar în seara aceea era obligatoriu să reușească. Noua lui cunoștință, marocanul Mustafa, Musse cum îi spunea el, se tot întreba cum reușise Rami, un alt marocan, să obțină atât de repede permisul de ședere în Suedia.

Ei bine, Magnus îi va da răspunsul. Va intra în registrele Ministerului de Imigrație și va dezlega enigma. „Ce vreau să fac e ilegal”, mormăi, așezându-se în fața computerului. „Poate ar fi mai bine să merg la apartamentul din oraș”, continuă el. Magnus avea într-adevăr un apartament al lui în Östermalm, cartier aristocratic al Stockholmului, dar vara îi plăcea să vină în Bromma, suburbia elegantă și plină de verdeață, unde se afla vila părinților. „Ce-o să spună Joakim dacă voi fi demascat?” se întrebă în timp ce lovea frenetic tastatura. „Așa, da, așa”, murmură, accelerând ritmul în care își mișca degetele.

Tatăl, Joakim Lidhamare, chirurg, director și coproprietar al clinicii de chirurgie plastică *Eros*, era un om foarte bogat, un *om nou* care câștiga multe milioane pe an, fiind și membru în consiliile de conducere ale mai multor companii de armament și utilaje grele. Clinica pe care o conducea executa, în afara operațiilor estetice obișnuite, și operații pe organele genitale, prelungiri de penis și altele, având și o secție de chirurgie dentară. Profiturile obținute erau de-a dreptul extravagante.

Cu aspect sever și privire rece, chiar cinică, cu buze senzuale, veșnic umede, lui Joakim i se părea că fiul său, Magnus, era prea moale și singuratic. De aceea îl obliga să participe la dejunurile de afaceri pe care le organiza în vila familiei. Se vorbea despre robotizare, inteligență artificială și profitul obținut din acestea. Joakim era un fervent susținător al mișcării de extremă dreaptă, chiar al organizației *Rezistența Nordică*, susținătoare, printre altele, a predării ideologiei naziste în școli.

– Am reușit! exclamă cu voce tare Magnus și se ridică în picioare.

„Am reușit”, repetă în gând, așezându-se la loc în fața computerului. Știa ce are de făcut ca să nu fie descoperit. Măine, nu, peste două zile îl va întâlni pe Musse. Spatele îl durea din pricina încordării. Mai tastă un timp, ștergând orice urmă a operațiunilor efectuate, apoi închise computerul.

Se făcuse întuneric. „Cât o fi ceasul?” se întrebă, aprinzând lampa de pe noptieră. Închise fereastra. Se strecură tiptil afară din cameră. Transpira. „Este prea cald”, mormăi în timp ce scotea o doză de bere din frigiderul aflat la capătul culoarului. Se întoarse în cameră și se așeză pe canapea. Se simțea obosit, fără a-i fi însă somn.

Dechise doza de bere. „E bună, rece” își spusese și închise ochii, lăsându-se pe spate. Zâmbea. Musse o să se bucure de ce îi va povesti. „Joakim!” exclamă Magnus în gând. „Ei bine, îl poate interna la clinică pe bunul său prieten Edvin... să-i prelungească penisul. Edvin Hoffman! Ce...” Simți o străngere puternică de inimă. Cum putuse oare să facă așa ceva, să fie membru în celula neonazistă *Angel Eyes*? Împreună cu Oliver, fiul lui Edvin și alții... Citiseră încă de la șaisprezece ani propaganda neonazistă, maltrataseră străini, profanaseră cimitirul evreiesc de câteva ori... iar Edvin Hoffman, prietenul lui Joakim, organiza totul și... Bebe Alimănescu murise. Marile demonstrații naziste din cartierul Salem și... Odată se îmbătase cu Ragnar într-un bar de noapte, unde îi iritase prezența unui african care era împreună cu o suedeză. Îl urmăriseră și îl bătuseră sălbatic, lăsându-l leșinat pe trotuar. Apoi, după un timp, începuse să aibă muștrări de conștiință. Gemetele victimei prăbușite pe caldarâm, cu fața plină de sânge, îl obsedaseră luni la rând. Oliver plecase